

USNESENÍ

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Ing. Petra Šuránka a soudců JUDr. Jana Peroutky a JUDr. Bc. Kryštofa Horna ve věci

žalobce: **L. B.**
státní příslušník Mongolska
bytem X

Ph.D. zastoupený advokátem Mgr. et Mgr. Markem Čechovským,
sídlem Opletalova 25, Praha – Nové Město

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, Praha – Holešovice

o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného,

takto:

- I. Řízení se zastavuje.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 26 795,60 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení k rukám Mgr. et Mgr. Marka Čechovského, Ph.D., advokáta.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou dne 8. 4. 2024 se žalobce domáhal podle části třetí, hlavy druhé, dílu druhého zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) ochrany proti nečinnosti žalovaného. Nečinnost spatřoval v tom, že mu žalovaný podle § 87y odst. 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) nevylepil do cestovního dokladu vízový štítek.
2. Žalobce v žalobě tvrdil, že požádal o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie podle § 87b zákona o pobytu cizinců. Žalobce se ve smyslu § 15a odst. 1 písm. b) a odst. 2 téhož zákona považoval za biologického otce nezletilého D. M., narozeného dne X (dále jen „nezletilý syn“), státního občana České republiky přihlášeného k trvalému pobytu na území České republiky, o kterého žalobce skutečně pečoval. Současně s podáním žádosti žalobce požádal o vydání osvědčení o oprávněnosti pobytu na území České republiky ve formě vízového štítku. Ten mu žalovaný původně vydal, avšak následně jej zrušil, jelikož žalobce nebyl právním rodičem nezletilého syna (nebyl uveden v jeho rodném listě). Pokud jde o podmínku skutečné péče, žalovaný shledal žalobcem předložené doklady nedostatečnými. Žalobce proto požádal o uplatnění opatření

proti nečinnosti, na kterou nadřízený správní orgán ke dni podání žaloby nereagoval. Žalobce byl přesvědčen o tom, že zákonné podmínky pro vydání osvědčení o oprávněnosti pobytu na území České republiky splnil.

3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě nesouhlasil s tím, že by byl nečinný. Oprávnění pobývat na území v průběhu řízení o žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu nevzniká automaticky bez dalšího již tím, že by žalobce požádal o vydání povolení k přechodnému pobytu. Aby oprávnění k pobytu žalobci svědčilo, je nutné, aby současně naplnil několik zákonem stanovených podmínek. Žalovaný nejdříve žalobci vízový štítek vydal, avšak následně jej zrušil. Žalovaný proto nemohl být nečinný, neboť konal.
4. Žalobce v *replce* zopakoval, že naplnil všechny podmínky fikce pobytového oprávnění. Podle žalobcova názoru posouzení fakticity a existence rodinné vazby rodinného příslušníka občana Evropské unie pro účely osvědčení fikce pobytového oprávnění nelze ztotožňovat s posouzením postavení rodinného příslušníka občana Evropské unie při meritorním projednání žádosti a nelze na ně klást stejné nároky.
5. Podle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců se rodinným příslušníkem občana Evropské unie rozumí rodič, jde-li o občana Evropské unie mladšího 21 let, o kterého skutečně pečuje. Podle § 15a odst. 2 téhož zákona se rodinným příslušníkem občana Evropské unie dále rozumí cizinec, který je ke státnímu občanu České republiky přihlášenému k trvalému pobytu na území ve vztahu uvedeném v odst. 1 písm. a) až d).
6. Podle § 87y odst. 1 zákona o pobytu cizinců rodinný příslušník občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie a na území pobývá společně s občanem Evropské unie nebo se státním občanem České republiky, je oprávněn pobývat na území do
 - a) dne nabytí právní moci rozhodnutí o jeho žádosti, jde-li o rodinného příslušníka občana Evropské unie podle § 15a odst. 1 nebo 2, nebo
 - b) dne, kdy mu bylo oznámeno rozhodnutí ministerstva o jeho žádosti, jde-li o rodinného příslušníka občana Evropské unie podle § 15a odst. 3.
7. Podle § 87y odst. 4 zákona o pobytu cizinců oprávnění pobývat na území podle odstavce 1 ministerstvo osvědčí vízovým štítkem vyznačovaným do cestovního dokladu podle jednotného formátu stanoveného přímo použitelným předpisem Evropské unie, a to ve formě víza k pobytu nad 90 dnů [...].
8. Rozsudkem ze dne 17. 6. 2024, č. j. 37 A 14/2024-59, soud žalobu zamítnul. Žalobce žalovanému předložil výsledek DNA analýzy, podle které je biologickým otcem nezletilého syna. Podle rodného listu ovšem měl být otcem nezletilého syna jiný muž (český státní občan). Mezi právním a biologickým stavem v otázce rodičovství nezletilého syna tak existoval rozpor. Soud uznal, že pojem „rodič“ podle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců lze vztáhnout jak na rodiče „právní“, tak rodiče biologické. Soud dále považoval za významné, že nesoulad mezi právním (matrikovým) a biologickým stavem otcovství způsobil sám žalobce trestněprávním jednáním. Podle správního spisu byl žalobce shledán vinným ze spáchání přečinu napomáhání k neoprávněnému pobytu na území republiky (který jako organizátor spáchal tím, že nabídl jinému muži – českému státnímu občanovi – finanční odměnu, jestliže souhlasným prohlášením určí své otcovství k nezletilému synovi). Za takových okolností nemohly být pochybnosti o skutečném rodinném příslušenství ve smyslu § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců žalobci „ku prospěchu“. Účelem

podmínek § 87y odst. 1 zákona o pobytu cizinců, při nichž nastupuje fikce pobytu, je zabránit zneužívání fikce podáváním účelových žádostí.

9. Rozsudkem ze dne 12. 6. 2025, č. j. 9 Azs 162/2024-54, NSS zrušil rozsudek č. j. 37 A 14/2024-59 a věc vrátil soudu k dalšímu řízení. NSS souhlasil s tím, že rodičem ve smyslu § 15 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců může být „právní“ i biologický rodič. Podle NSS žalobce doložením výsledků testu otcovství prokázal své biologické rodičovství k nezletilému synovi. Tím prokazatelným způsobem zpochybnil pravdivost skutečností uvedených v rodném listě. První předpoklad rodinného příslušenství podle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců (žadatel je rodičem občana Evropské unie mladšího 21 let) měl NSS za splněný. Následně NSS posuzoval druhý předpoklad rodinného příslušenství (skutečnou péči o nezletilého syna – českého občana). Podle NSS žalobce dostatečným způsobem tvrdil, že o nezletilého syna pečuje. K prokázání svých tvrzení doložil rodinné fotografie společně s prohlášením nezletilého syna. Pro případné vyvrácení dalších pochybností navrhl provést pobytovou kontrolu a výsledk svůj a dalších rodinných příslušníků. Žalobce tudíž předestřel plausibilní tvrzení nasvědčující tomu, že o nezletilého syna pečuje. Žalovaný tato tvrzení nikterak relevantním způsobem nevyvrátil. Za této situace měl žalovaný žalobci vízový štítek vyznačit. NSS připomněl, že posuzoval pouze splnění podmínek fikce pobytu. Pro účely ověření splnění podmínek vzniku fikce pobytu se neprovádí dokazování v takovém rozsahu jako při meritorním posuzování žádosti o přechodný pobyt. NSS také vytkl soudu, že nepřipustně *de facto* aplikoval tzv. výhradu veřejného pořádku. Otázka narušení veřejného pořádku má své místo rovněž až v meritorním posouzení žádosti o přechodný pobyt.
10. Podáním ze dne 1. 7. 2025 *vzal žalobce žalobu zpět*. Žalobce uvedl, že rozhodnutím ze dne 6. 3. 2025, č. j. OAM-1675-73/PP-2024, žalovaný žalobcovu žádost o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie zamítnul. Rozhodnutím ze dne 7. 5. 2025, č. j. MV-61802-4/SO-2025, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále jen „Komise“) zamítla žalobcovo odvolání a rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 3. 2025 potvrdila. Proti rozhodnutí Komise ze dne 7. 5. 2025 podal žalobce žalobu, jež je u zdejšího soudu vedena pod sp. zn. 45 A 5/2025. S ohledem na to, že o žalobcově žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu žalovaný meritorně rozhodnul, vzal žalobce žalobu zpět z důvodu pozdějšího chování žalovaného. Současně žalobce požádal o přiznání náhrady nákladů řízení. Žalovaný totiž v žalobcově případě skutečně byl nečinný.
11. Žalovaný ve *vyjádření ke zpětvzetí* odkázal na své vyjádření k žalobě. Podle názoru žalovaného žaloba nebyla důvodná. Žalovaný nebyl nečinný, neboť nejprve žalobci vízový štítek vylepil a posléze jej zrušil. Žalovaný nesouhlasil s tím, aby soud žalobci přiznal náhradu nákladů řízení.
12. Podle § 37 odst. 4 s. ř. s. může navrhovatel vzít svůj návrh zcela nebo zčásti zpět, dokud o něm soud nerozhodl.
13. Podle § 47 písm. a) s. ř. s. soud usnesením řízení zastaví, vzal-li navrhovatel svůj návrh zpět.
14. Žalobcovo podání ze dne 1. 7. 2025 obsahující zpětvzetí žaloby nevzbuzuje z hlediska svého obsahu žádné pochybnosti; soud proto řízení o žalobě v souladu s § 47 písm. a) s. ř. s. zastavil.
15. Soud dále posuzoval, zda má žalobce právo na náhradu nákladů řízení.

16. Podle § 60 odst. 3 s. ř. s. žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta. Vzal-li však navrhovatel podaný návrh zpět pro pozdější chování odpůrce nebo bylo-li řízení zastaveno pro uspokojení navrhovatele, má navrhovatel proti odpůrci právo na náhradu nákladů řízení.
17. K § 60 odst. 3 větě druhé s. ř. s. NSS v rozsudku ze dne 21. 12. 2017, č. j. 3 As 43/2016-36, konstatoval, že „[p]ři rozhodování, zda v řízení o ochraně před nečinností správního orgánu mají být žalobci z popsaného důvodu přiznány náklady řízení, je nutno vycházet z obecné premisy, že odpadne-li po podání žaloby důvod jejího podání tím, že žalovaný ukončí svou nečinnost vydáním rozhodnutí či osvědčení (v důsledku čehož je žaloba vzata zpět a řízení zastaveno), má žalobce právo na náhradu nákladů řízení. K otázce výkladu § 60 odst. 3, věty druhé s. ř. s., se ostatně vyjádřil shodně i Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 1. 11. 2007, sp. zn. III. ÚS 677/07 (dostupný na <http://nalus.usoud.cz>), v němž uvedl, že pokud žalobce opodstatněně (tzn. přípustně a důvodně) brojí proti nečinnosti správního orgánu, který ji následně ukončí vydáním rozhodnutí, pročez vezme žalobce svoji žalobu zpět, náleží mu právo na náhradu nákladů soudního řízení.“
18. To však neznamená, že by soud měl pro účely rozhodnutí o nákladech řízení věc posuzovat na úrovni samotného meritorního přezkumu. Komentářová literatura k tomu vysvětluje, že „[m]ezi chováním odpůrce a zpětuzetím návrhu na zahájení řízení musí být příčinná souvislost. V této souvislosti se hodnotí nejen to, zda v důsledku chování odpůrce po podání návrhu na zahájení řízení nastal stav, který navrhovatel podáním návrhu sledoval, nýbrž i to, zda návrh byl v okamžiku zahájení řízení důvodný. Hodnotí se přitom nejen splnění podmínek soudního řízení, ale i věcná důvodnost návrhu. Toto hodnocení se provádí pouze za účelem posouzení vzniku nároku na náhradu nákladů řízení, nikoliv pro rozhodnutí ve věci samé, tudíž se v podstatě omezuje jen na posouzení, zda návrh nebyl zjevně nedůvodný. Není postačující, že odpůrce učinil úkon, v jehož důsledku byl nastolen stav požadovaný návrhem na zahájení řízení, jestliže samotný návrh vznik takového stavu neopodstatňoval (srov. nálezy III. ÚS 2741/16 a III. ÚS 3592/16).“ (srov. Kühn, Z., Kocourek, T. Soudní řád správní. Komentář. Praha: Wolters Kluwer, 2019, komentář k § 60, marg. č. 13).
19. Osvědčení podle § 87y odst. 4 zákona o pobytu cizinců je však možné vydat toliko do vydání rozhodnutí o žádosti. Po něm již striktně vzato nemůže nastat stav, který žalobce podáním návrhu sledoval. V usnesení ze dne 27. 3. 2023, č. j. 55 A 76/2022-41, se Krajský soud v Plzni obdobnou situací jako soud v nyní projednávané věci zabýval. Tamější žalobce se domáhal ochrany proti nečinnosti při vydání osvědčení – vízového štítku. Jelikož žalovaný následně věcně rozhodl o jeho žádosti o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie, vzal žalobce žalobu zpět. Ve zmíněném usnesení se Krajský soud v Plzni zabýval otázkou aplikace § 60 odst. 3 s. ř. s., o níž uvážil následovně: „Procesní režim souzené věci je nicméně asymetrický v tom smyslu, že osvědčení je podle § 87y odst. 4 zákona o pobytu cizinců možné vydat toliko do vydání rozhodnutí o žádosti. Tím je vztah mezi jednáním žalovaného a žalobou rozvolněn – mezi žalobním tvrzením, případnou opodstatněností žaloby a rozhodnutím o žádosti není žádná přímá souvislost.“

Za toho stavu může být pozdější jednání žalovaného jen stěží odůvodněno žalobou, resp. žalobními tvrzeními. Příčinná souvislost mezi žalobou a jednáním žalovaného chybí, protože vůbec nemůže být dána kvůli nastavení procesních pravidel. Chápal-li by soud tuto procesní situaci úzce, vedlo by to k tomu, že žalobci nelze nikdy přiznat náklady řízení podle druhé věty § 60 odst. 3 s. ř. s. Zároveň by žalovaný – byť neúmyslně – mohl bránit projednání obdobných nečinnostních žalob. Vydání rozhodnutí o žádosti je mimo dispozici žalobce a žalovaný jím

nastoluje stav, kdy vízový štítek podle § 87y odst. 4 zákona o pobytu cizinců již nelze vydat a nelze ani vyhovět případné nečinnostní žalobě. Zpět vzetí žaloby tak je jediným možným procesním krokem, aniž by však bylo možné říci, že procesní zavinění je pouze na straně žalobce.

Soud proto dospěl k závěru, že § 60 odst. 3 s. ř. s. je v obdobných případech asymetrické právní úpravy postupu správního orgánu třeba vykládat širěji: klást důraz především na otázku důvodnosti původní žaloby a potlačit význam pozdějšího chování žalovaného. Jinými slovy, důvodnost podané žaloby pro rozhodnutí o nákladech řízení je třeba posuzovat zejména podle její opodstatněnosti v hmotném právu, nikoliv podle obsahu pozdějšího chování žalovaného.“ (body 8 až 10 usnesení, zvýraznění doplněno soudem).

20. Soud s citovanými závěry Krajského soudu v Plzni v usnesení č. j. 55 A 76/2022-41 souhlasí. Při vydávání osvědčení (vylepení vízového štítku) o fikci pobytu jsou dány určité procesní limity, které žalobce nemůže ovlivnit. Po právní moci rozhodnutí o žádosti by žalobci reálně ztratili možnost dosáhnout toho, aby žalovaný učinil původně vyžadovaný úkon (vylepil vízový štítek). Zároveň by nebylo možné ani uzavřít, že je žalovaný nečinný, neboť v řízení na ochranu proti nečinnosti správního orgánu soud rozhoduje na základě skutkového stavu ke dni rozhodnutí (§ 81 odst. 1 s. ř. s.). Širší pojetí § 60 odst. 3 s. ř. s. je tak odůvodněno specifickými procesními pravidly požadovaného úkonu a současně respektuje práva žalobců, kteří oprávněně napadají nečinnost správního orgánu. Z judikatury Ústavního soudu plyne, že právo na přiznání náhrady nákladů řízení stanovené právním předpisem je součástí práva na spravedlivý proces. Právo na náhradu nákladů řízení by se přitom mělo poměřovat v širších souvislostech a být zřejmým a logickým ukončením celého soudního řízení (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 17. 10. 2007, sp. zn. I. ÚS 1236/07, či ze dne 20. 12. 2005, sp. zn. I. ÚS 257/05).
21. Soud se proto dále zabýval přípustností a důvodností žaloby ke dni jejího podání (8. 4. 2024).
22. V rozsudku č. j. 37 A 14/2024-59 soud shrnul, že podle správního spisu a žaloby žalobce dvakrát požádal nadřízený orgán žalovaného (Komisi) o uplatnění opatření proti nečinnosti ve smyslu § 80 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Ani v jednom případě Komise nepřijala možná opatření proti nečinnosti podle § 80 odst. 4 správního řádu. V usnesení ze dne 28. 2. 2024 Komise argumentovala tím, že ještě neuběhla třicetidenní lhůta podle § 71 odst. 3 správního řádu pro vyřízení podané žádosti. Podle § 155 odst. 2 správního řádu by však měl správní orgán v zásadě vydat osvědčení bez dalšího, jsou-li pro to splněny předpoklady. Jelikož žalovaný žalobci následně vízový štítek opravdu vydal, i když jej později usnesením zrušil, neměly nepřesné úvahy Komise v usnesení ze dne 28. 2. 2024 na přípustnost žaloby vliv. Důležité bylo, že ani druhým usnesením ze dne 17. 4. 2024 Komise žalobci ke druhé žádosti o uplatnění opatření proti nečinnosti nevyhověla. Svůj postup odůvodnila tím, že může posuzovat pouze otázku, zda je příslušný správní orgán nečinný, či nikoliv, ale nemůže rozhodnout o tom, jakým způsobem má správní orgán postupovat (vydat osvědčení podle § 87y zákona o pobytu cizinců). Z judikatury NSS však plyne, že soud by se měl v řízení o nečinnostní žalobě zabývat i obsahovou stránkou osvědčení (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 16. 11. 2010, č. j. 7 Aps 3/2008-98, č. 2206/2011 Sb., a rozsudek NSS ze dne 22. 1. 2010, č. j. 5 Ans 4/2009-63). Podle soudu by se měl pak též nadřízený správní orgán při uplatňování opatření proti nečinnosti zabývat i obsahem požadovaného osvědčení. Ani úvahy Komise v usnesení ze dne 17. 4. 2024 tudíž nebyly správné.

23. Žaloba tedy byla ke dni podání soudu přípustná: byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po bezvýsledném vyčerpání prostředků proti nečinnosti a splňovala všechny formální náležitosti na ni kladené.
24. V souladu se závazným právním názorem NSS (§ 110 odst. 4 s. ř. s.) v rozsudku č. j. 9 Azs 162/2024-54 byla také důvodná. Žalobce pro účely posouzení splnění podmínek fikce pobytu (při ověření podmínek fikce pobytu se přitom neprovádí dokazování v takovém rozsahu jako při samotném meritorním posouzení žádosti o přechodný pobyt) dostatečně prokázal rodičovství k nezletilému občanu České republiky a skutečnou péči o něj. V bodě 29 rozsudku č. j. 9 Azs 162/2024-54 NSS výslovně uzavřel, že žalovaný měl žalobci vízový štítek vyznačit.
25. Z výše uvedených důvodů soud rozhodl podle § 60 odst. 3 věty druhé s. ř. s. tak, že žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku ve výši 26 795,60 Kč. Náklady žalobce zahrnují soudní poplatek za podání žaloby ve výši 2 000 Kč a soudní poplatek za podání kasační stížnosti ve výši 5 000 Kč. Dále zahrnují náklady na zastoupení advokátem, které tvoří odměna za čtyři úkony právní služby po 3 100 Kč, a to převzetí a přípravu zastoupení, sepsí žaloby, sepsí repliky a sepsí kasační stížnosti [§ 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném do 31. 12. 2024 (čl. II vyhlášky č. 258/2024 Sb.)] a náhrada hotových výdajů v paušální výši 300 Kč za úkon (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu ve znění účinném do 31. 12. 2023) v celkové výši 1 200 Kč. Za úkon spočívající v sepsu zpětvzetí žaloby, který je svou povahou blízký jednodušším úkonům vyjmenovaným v § 11 odst. 2 advokátního tarifu, náleží zástupci žalobce odměna ve výši 2 310 Kč [§ 7 bod 5, § 9 odst. 5 a § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu ve znění účinném od 1. 1. 2025] a náhrada hotových výdajů ve výši 450 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu ve znění účinném od 1. 1. 2025). Advokát žalobce je společníkem advokátní kanceláře, která má formu společnosti s ručením omezeným a je plátkyní daně z přidané hodnoty. Náleží mu tedy náhrada daně z přidané hodnoty ve výši 21 % z částky 16 360 Kč, tedy 3 435,60 Kč. Náhradu nákladů řízení v celkové výši 26 795,60 Kč je žalovaný povinen uhradit podle § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, užitého na základě § 64 s. ř. s., k rukám zástupce žalobce ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto usnesení (§ 54 odst. 7 ve spojení s § 55 odst. 5 s. ř. s.).

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 28. července 2025

Mgr. Ing. Petr Šuránek v. r.
předseda senátu